

Den Tjekkiske Republik har endnu ikke underrettet Kommissionen om, at den har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser til gennemførelse af artikel 8, 9, 13 og 15-18 samt artikel 20, stk. 2-4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF til opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til direktivets artikel 22. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at Den Tjekkiske Republik ikke har truffet de fornødne foranstaltninger til opfyldelse af Domstolens dom i sag C-343/08. I henhold til artikel 260, stk. 2, TEUF kan Kommissionen, såfremt den finder, at den pågældende medlemsstat ikke har truffet de fornødne foranstaltninger til opfyldelse af Domstolens dom, indbringe sagen for Domstolen og samtidig angive størrelsen af det faste beløb eller den tvangsbøde, som den pågældende medlemsstat skal betale, og som den under omstændighederne finder passende. På grundlag af den metode, der er fastsat af Kommissionens meddelelse i henhold til EF-traktatens artikel 228 (SEC/2005/1658), har Kommissionen gjort gældende, at Domstolen skal pålægge Den Tjekkiske Republik at betale et fast beløb og en tvangsbøde i overensstemmelse med ovennævnte påstande.

⁽¹⁾ EUT 2003 L 235, s. 10.

⁽²⁾ Endnu ikke trykt i samling af Afgørelser.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen Sad Sofia-grad den 19. maj 2011 — Hristo Byankov mod Glaven Sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti (generalsekretær i indenrigsministeriet)

(Sag C-249/11)

(2011/C 232/28)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen Sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Hristo Byankov

Sagsøgt: Glaven Sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti (generalsekretær i indenrigsministeriet)

Præjudicielle spørgsmål

1) Kræver princippet om loyalt samarbejde i henhold til artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union, sammenholdt med artikel 20 og 21 i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde, henset til de faktiske omstændigheder i hovedsagen, at en national bestemmelse i en medlemsstat, som den, der er omtvistet i hovedsagen — hvorefter en endelig forvaltningsakt lovligt kan ophæves for at afhjælpe en krænkelse af en grundlæggende rettighed, der er blevet fastslået ved en afgørelse truffet af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvilken rettighed ligeledes er anerkendt i EU-retten, såsom retten til fri bevægelighed for medlemsstaternes statsborgere — tillige under hensyn til den fortolkning, som Den Europæiske Unions Domstol har anlagt af de unionsretlige bestemmelser, der

er relevante for begrænsningerne af udøvelsen af denne ret, finder anvendelse, når ophævelse af forvaltningsakten er nødvendig for bringe retskrænkelsen til ophør?

2) Følger det af artikel 31, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF ⁽¹⁾ af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 ⁽²⁾ og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF, at den kompetente forvaltningsmyndighed, såfremt en medlemsstats nationale ret omfatter en procedure for efterprøvelse af en forvaltningsakt, der begrænser retten i henhold til direktivets artikel 4, stk. 1, er forpligtet til, efter anmodning fra forvaltningsaktens adressat, at efterprøve og vurdere lovligheden af denne, idet myndigheden også tager hensyn til Den Europæiske Unions Domstols retspraksis vedrørende fortolkningen af relevante bestemmelser i unionsretten, der regulerer de betingelser og begrænsninger, hvorunder denne ret skal udøves, således at det sikres, at den pålagte begrænsning af retten på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om efterprøvelse, ikke er uforholdsmæssig, når den forvaltningsakt, hvorved begrænsningen pålægges, allerede var endelig på dette tidspunkt?

3) Tillader henholdsvis bestemmelserne i artikel 52, stk. 1, andet punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og artikel 27, stk. 1, i direktiv 2004/38, at en national retsforordning, der pålægger en begrænsning af retten til fri bevægelighed inden for rammerne af Den Europæiske Union for en statsborger i en af Den Europæiske Unions medlemsstater alene på grund af en bestående forpligtelse, der overstiger et bestemt, usikret beløb, der er fastsat ved lov, over for en privatperson (et handelsselskab) i forbindelse med en verserende fuldbyrdesprocedure til inddrivelse af fordringen og uden hensyn til, at den unionsretligt hjemlede mulighed for, at en myndighed i en anden medlemsstat inddriver fordringen, finder anvendelse?

⁽¹⁾ EUT L 158, s. 77.

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15.10.1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Legfelsőbb Bíróság (Ungarn) den 25. maj 2011 — Oskar Shomodí mod Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

(Sag C-254/11)

(2011/C 232/29)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Legfelsőbb Bíróság